

Ο κυρ

Μανώλης ήταν ήσυχος άνθρωπος. αγαθός και λιγάκι αφελής. Είχε δέκα τέσσερα χρόνια νεωκόρος στους Αγίους Ταξιάρχες.

Πριν ήταν σε άλλη επαρχία κι ήταν κι εκεί νεωκόρος, έτσι είχε πει. Όχι πως ένοιαζε και κανένα... Ήταν κι ο εφημέριος που τον προσέλαβε, ο παπα-Θεοδόσης, άνθρωπος άδολος. Κάποια Κυριακή, ξεκίνησε ο νεωκόρος πρωί-πρωί για τον ναό. Θα είχαν μουσαφिरαίους παπάδες από άλλη Μητρόπολη. Ο Δεσπότης είχε ζητήσει από τον παπα-Θεοδόση να τους φιλοξενήσει συλλειτουργούς στον ναό του.

Ο αγαθός νεωκόρος έφτασε αξημέρωτα στον ναό. Το κρύο τσουχτερό. Καθώς έκανε να βάλει το κλειδί στην είσοδο, διέκρινε λίγο απόμερα στο σκοτάδι κάτι να κινείται. Τον πλησίασε ένα παλληκάρι στο μπόι του. Ήταν διπλωμένος από τη στέρση και μελανιασμένος από το κρύο. Φορούσε μονάχα τα εσώρουχά του! Κύριος οίδε σε τι είχε μπλεχτεί η από τι είχε ξεμπλέξει... Ο κυρ Μανώλης τρόμαξε αρχικά, αλλά μετά σάστισε.

«Τι συνέβη ρε παιδί; Γιατί είσαι έτσι;».

«Άστα μπάρμπα... Έχεις τίποτα να μου δώσεις να φορέσω;». «Που να βρω ρε παιδί;... Κάτσε, στάσου. Έλα μέσα...».

Μπήκαν στον πρόναο. Ο κυρ Μανώλης, χωρίς δεύτερη κουβέντα, βγάζει πανωφόρι,

πουλόβερ, πουκάμισο, παντελόνι και του τα δίνει. Σάστισε τώρα ο νεαρός. «Τι κάνεις εκεί ρε μπάρμπα;».

«Μη σε νοιάζει... Εγώ φοράω το ρασάκι μου πάνω από τα ρούχα κι είναι μακρύ, δεν θα φαίνεται... Κι ύστερα εδώ μέσα θα έχει ζέστη σε λίγο... Μη σε νοιάζει... Δεν κάθεται κι εσύ; Θα ζεσταθείς...».

Ο νεαρός είχε ήδη γυρίσει την πλάτη του και κατέβαινε τα σκαλιά με τα ξένα ρούχα φορεμένα.

Η λειτουργία προχωρούσε. Ο παπα-Θεοδόσης και άλλοι τρεις ιερείς, με τα άμφιά τους, συλλειτουργούσαν όρθιοι γύρω από την αγία Τράπεζα. Κάποια στιγμή, εκεί γύρω από το «πρόσχωμεν τα άγια τοις αγίοις...», ο παπα-Θεοδόσης σήκωσε το κεφάλι και πρόσεξε σε μια γωνιά του ιερού τον κυρ Μανώλη, που μόλις είχε μπει, εμπερίστατος και αγχωμένος όπως πάντα, για να τα προλάβει όλα.

«Βρε σε καλό του... », είπε από μέσα του ο καλόβουλος ιερέας, «σήμερα βρήκε ο ευλογημένος να κάνει τις κορδέλες του; Σήμερα που έχουμε κόσμο;... Αντί να βάλει το κλασικό του μαύρο ρασάκι, πήγε κι έβαλε αυτή τη λευκή κελεμπία; Σήμερα βρήκε;... Ίσα δηλαδή να τον δουν οι ξένοι και να βρούμε κάνα μπελά με τέτοια καμώματα... Θες να φτάσει και στ' αυτιά του Δεσπότη κάνα τέτοιο: "Στους Ταξιάρχες το ρίξαν στα παρδαλά..."». Μέχρι το τέλος της ακολουθίας, ο παπα-Θεοδόσης δεν μπορούσε να ηρεμήσει. «Ρε πειρασμός που μας βρήκε Κυριακάτικα... Κι από κει που δεν το περιμέναμε...».

Κήρυξε ένας από τους φιλοξενούμενους ιερείς. Κοινώνησαν τον κόσμο. Έβαλαν απόλυση.

Ο παπα-Θεοδόσης πήγαινε να σκάσει. Κάθε που έβλεπε τον κυρ Μανώλη να πηγαиноέρχεται μπροστά στους ξένους παπάδες, δαγκωνόταν... Οι ιερείς έβγαλαν τα άμφιά τους, ετοιμάστηκαν.

«Πατέρες, θέλετε να κατεβείτε στο υπόγειο; Θα 'χουμε καφέδες και κέρασμα. Θα χαρούμε να μείνετε... Να, κυρ Μανώλη», έκανε να φωνάξει τον νεωκόρο, «η μάλλον άσε», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. «Αντώνη, Αντώνη», φώναξε τον ψάλτη, «πάρε τους πατέρες κάτω, μέχρι να τελειώσω κι εγώ εδώ... Πατέρες, τελειώνω κι έρχομαι... ».

Οι ιερείς φύγανε. Έμεινε στο ιερό μονάχος του. Και να σου κι ο κυρ Μανώλης, φουριόζος, με χέρια φορτωμένα.

«Έλα δω, βρε Μανώλη, έλα δω... Τι σου 'ρθε βρε ευλογημένε και μου

σημαιοστολίστηκες σήμερα;».

«Πως;», έκανε ο κυρ Μανώλης με το χαρακτηριστικό βλέμμα του ανθρώπου που σε κοιτάει από το βάθος της αφέλειας.

«Που πήγες και το βρήκες βρε άνθρωπέ μου αυτό το ράσο; Μα ρεζίλι θέλεις να μας κάνεις;».

«Πάτερ μου εσείς μου το δώσατε... Είναι λίγο άπλυτο βέβαια... αλλά κεριά είναι, μη νομίζετε ότι φεύγουν και εύκολα...».

«Εγώ σου το 'δωσα; Πότε μωρέ σου το 'δωσα εγώ;».

«Όταν πρωτοήρθα βρε πάτερ μου, πριν δεκατέσσερα χρόνια... Μπάααα, τι πάθατε σήμερα;».

Θόλωσε ο παπα-Θεοδόσης. «Θα με τρελάνεις μωρέ; Δεν σου μιλάω για το μαύρο σου το ράσο... Για τούτο 'δω σου μιλάω... », και κάνει μια με θυμό και αρπάζει το ράσο του κυρ Μανώλη...

Σαν λέπι έπεσε απ' τα μάτια του η αστραφτερή λευκάδα κι είδε στα χέρια του ένα μαύρο τριμμένο ρασάκι, θαμπό από τη χρήση και τα κεριά. Κι έτσι όπως το ανασήκωσε, βλέπει γυμνά τα πόδια του κυρ Μανώλη, σαν να φορούσε από μέσα κοντό παντελονάκι.

«Τι έγινε βρε Μανώλη;», ρώτησε με φωνή ξεψυχισμένη, σαν να του 'χε έρθει ζαλάδα.

Ο αφελής νεωκόρος του τα είπε όλα με απλότητα. Ο παπα-Θεοδόσης είχε καταπιεί τη γλώσσα του. Ένιωθε μέσα του κάτι σαν ταπείνωση που εντούτοις τον γλύκαινε...

Απόσπασμα από το Μικρό Γεροντικό Πόλεων "Όσο μπορείς", του Βασίλη Αργυριάδη

Πηγή: orthodoxianpress.com